

นิทานจีน

折纸

3

ผิงโหลาค้อ 蓬萊客 เขียน
กิ่งเจวียน แปล

折腰 3
Zhe Yao 3

ประพันธ์จำนวน 3 (ปกใหม่)
เผิงไห่เล่เค่อ เขียน
ถั่งเจี๋ยน แปล

จำนวน 528 หน้า
ราคา 489 บาท

Published originally under the title of 《折腰》(Zhe Yao)

Author © 蓬莱客 (Peng Lai Ke)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2023 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3132-2

ภาพประกอบ 南山归鱼

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

คำนำ

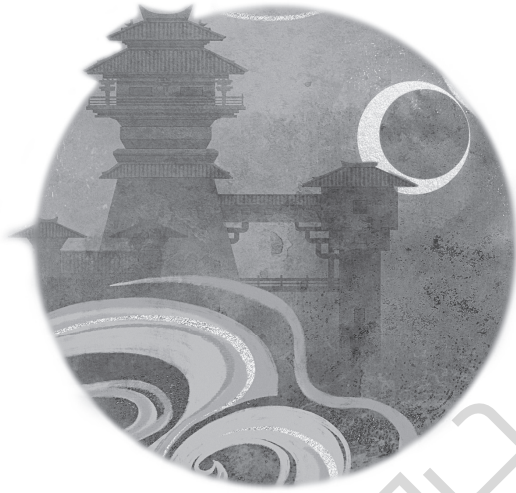
'ปรีกษ์จ้านน' เดินทางมาถึงเล่มสามกันแล้วนะคะ เป็นอย่างไรกันบ้างคะ กับสองเล่มที่ผ่านมา จากท่านโหวตผู้เกรียงไกร ในยามนี้เริ่มมีวัดมีเรื่องรองของผู้เกรงกลัวภรรยาให้เห็นบ้างแล้ว แต่จะเถียงสู้เสียงยังไม่กร้าวเหมือนในเล่มหนึ่งเลยใช่ไหมคะ ความรักของทั้งคู่ก็ช่างดูร้อนแรงเสียเหลือเกิน

แต่เมื่อพูดถึงแค่นั้นก่อนแล้ว สำหรับสองสามีภรรยาก็ยังเหมือนมีกำแพงมากางกันไว้อยู่ คนหนึ่งก็หาหนทางสลายแค่นั้นในใจ อีกคนก็ปิดประตูลงกลอนใส่ นอกจากไม่ให้ภัยแล้วยังหาหนทางเล่นงานสกุลเฉียวเมื่อสบโอกาสอีก ในเล่มนี้จะเป็นบททดสอบสำคัญของ 'เว่ยเซ่กั' ว่าเขาจะก้าวข้ามความแค้นครั้งนั้นไปได้หรือไม่ ไหนจะยังมี 'ความรักในวัยเยาว์' กับชูเอ๋อหวงที่หาทางกลับมาสานสัมพันธ์กับเขาอีก

สุดท้ายแล้วความรักกับความแค้นสิ่งใดจะอยู่เหนือกว่ากัน และการศึกในยุครະສາຣະສານີ້จะมีผู้ใดบ้างหนอที่ยืนหยัดอยู่ได้ หากท่านนักอ่านพร้อมที่จะตามอ่านต่อแล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

หอถ่านไถซึ่งสูงจากพื้นดินราวสิบกว่าจั้งนี้มีชั้นบันไดรวมทั้งสิ้น
แปดสิบเอ็ดชั้น ทุกครั้งที่เสี่ยวเฉียวเดินขึ้นไปจำต้องหยุดพักเป็นช่วงๆ
ซึ่งก็ถือเป็นการแวะชมทิวทัศน์ไปในตัว

เว่ยเซ่าพลันย่อกายลงเล็กน้อย
เสี่ยวเฉียวมองเขาอย่างแปลกใจ
"ขึ้นหลังข้าสิ" เขาเอ่ย

เสี่ยวเฉียวกล่าว "ข้าไหนเลยจะกล้าเห็นท่านโหวเป็นม้าพาหนะได้"
เว่ยเซ่าตอบ "ข้าอนุญาตให้เจ้าควบขี่ได้ผู้เดียวเท่านั้น"
สาวน้อยเฝ้าปากยิ้มปลื้ม รีบกอดเกาะบ่ากว้างแล้วกระโดดขึ้นไป
บนแผ่นหลังของเขาโดยไม่เกรงอกเกรงใจอีก

แนะนำตัวละคร

* เสี่ยวเฉียว

ชื่อเล่นว่าหมานหมาน วิญญาณมาจากยุคปัจจุบัน มีความสามารถในการคัดอักษร เป็นคนฉลาด รักครอบครัว ปรับตัวเก่ง

* เว่ยเซ่า

ทายาทหนึ่งเดียวของสกุลเว่ย เป็นแม่ทัพใหญ่ ครองดินแดนโยวโจว มีปณิธานรวบรวมแผ่นดิน มีความคิดบุรุษเป็นใหญ่เหนือสตรี

* ชูเอ้อหวง

ธิดาของเซวียนผิงโหวแห่งแคว้นจางซาน เพื่อนในวัยเด็กของเว่ยเซ่า เป็นม่าย หาทางสานสัมพันธ์กับเว่ยเซ่า

* ต้าเจี้ยว

ลูกพี่ลูกน้องของเสี่ยวเฉียว มีสมญานามคู่กับเสี่ยวเฉียวว่า 'สองเฉียวแห่งเหยียนโจว' บอบบาง

* ปี่จื๊อ

สามีของต้าเจี้ยว อดีตเป็นหนุ่มเลี้ยงม้า มีวรยุทธ์ ถูกเรียกขานว่า 'บุรุษนัยน์ตามรกต'

23

ขณะที่คนทั้งคณะควม้าม้าผ่านหมู่บ้านตามรายทางไปก็เห็นผู้คนในหมู่บ้านพากันหอบลูกจูงหลานเดินทางอยู่บนถนนไม่ขาดสาย บ้างก็เดินเท้าไป บ้างก็ขึ้นใส่รถล้อเดียวไป ทั้งหมดดูเหมือนจะมุ่งหน้าไปยังทิศทางของด่านจิวหลี่ด้วยสีหน้าระทมทุกข์

แรกเริ่มเว่ยเซ้าไม่ได้ใส่ใจแต่อย่างใด ทว่าเมื่อเดินทางต่อไปเรื่อยๆ ผ่านหมู่บ้านไปอีกหลายแห่งก็ยังคงเป็นเช่นเดียวกัน ในใจจึงบังเกิดความฉงนสงสัยขึ้นมา ประจวบกับม้าก็วิ่งมาจนล้าแล้ว เว่ยเซ้าจึงสั่งให้หยุดริมทางเพื่อป้อนถั่วแผ่น* ให้กับม้าและพักผ่อนชั่วคราว ขณะเดียวกันก็ให้เหลยเหยียนไปสอบถาม

เหลยเหยียนขวางชาวบ้านไว้แล้วสอบถามหลายประโยค ไม่ช้าก็กลับมารายงานว่ "พวกชาวบ้านได้ยินข่าวว่าเซวียไท่กำลังจะทำลาย

* ถั่วแผ่น คือถั่วที่อัดเป็นแผ่นกลม เป็นเสบียงแห้งชนิดหนึ่งที่นิยมใช้เลี้ยงม้าศึกเพราะอุดมด้วยสารอาหารโดยเฉพาะโปรตีน

เชือกที่กั้นตอนบนของแม่น้ำไหลสู่เพื่อให้ น้ำท่วมเมืองเขียว เนื่องจาก
แถบนี้เป็นพื้นที่ลุ่มต่ำ กลัวว่าจะพลอยแปรสภาพเป็นเมืองบาดาล
ตามไปด้วย พวกชาวบ้านจึงพากันหนีเอาชีวิตรอดอยู่รอบ"

ขณะใช้ความคิด เว่ยเซ่าก็เห็นฝั่งตรงข้ามมีชาวบ้านที่กำลังลี้ภัย
เดินจับกลุ่มกันมาอีกกลุ่มจึงเดินตรงไปหา

พวกชาวบ้านเห็นคนกลุ่มนี้แม้แต่งกายธรรมดา ทว่าม้าพวงพี
คนกำยำ ขำบนร่างยังพกดาบ ดูไม่คล้ายเป็นคนท้องถิ่น

ในยุคสมัยเช่นนี้ ชาวบ้านตัวเล็ก ๆ ที่ยากจนขึ้นแค้นเช่นพวกเขา
หวังเพียงจะได้ลงหลักปักฐานทำมาหาเลี้ยงชีพก็ยังไม่่ายดายเลย
มีหรือที่จะกล้าไปต่อแยะผู้พกพาอาวุธ ขณะคิดจะหลีกเลี่ยงไปด้านข้าง
กลับเห็นชายหนุ่มที่อยู่ตรงกลางเดินตรงมาหา พวกเขาจึงได้แต่หยุดมอง
ด้วยดวงตาซึ่งเผยอาการตื่นตัวระคนหวาดหวั่น

เว่ยเซ่าเดินมาถึงตรงหน้าเหล่าชาวบ้านแล้วสอบถามสถานการณ์
โดยละเอียดอีกครั้ง ชาวบ้านทั้งหลายเห็นเขาเป็นมิตรอย่างเหนือความ
คาดหมาย อารมณ์ตื่นกลัวจึงค่อย ๆ หายไป พากันเดินขึ้นหน้ามาระบาย
ความทุกข์

ที่แท้เมื่อเดือนก่อนเขวียไท่บุกตีเมืองเขียวซึ่งเป็นพื้นที่ในปกครอง
ของหยางขึ้นและอยู่ห่างจากที่นี่ไปไม่กี่โกลน ที่ตั้งของเมืองเขียวควบคุม
เส้นทางน้ำในแม่น้ำไหลสู่จึงเป็นพื้นที่สำคัญที่ไม่อาจสูญเสีย หยางขึ้น
ระดมไพร่พลไปรักษาเมืองอย่างสุดชีวิต ส่งผลให้เขวียไท่ไม่อาจหักเมืองได้
เสียที สุดท้ายเขวียไท่จึงคิดอุบายได้อย่างหนึ่ง โดยแบ่งกำลังพลออกเป็น
สองสาย สายหนึ่งยังคงล้อมเมืองต่อไป อีกสายหนึ่งอ้อมไปยังบริเวณ

ต้นน้ำซึ่งอยู่ด้านหลังของเมืองเซียว หมายถึงลายเขื่อนเพื่อชักน้ำมหาศาล ให้ไหลเปลี่ยนทิศมาจมเมืองทั้งเมืองนี้เสีย

ที่นี้อยู่ห่างจากเมืองเซียวไม่กี่ไกล ทั้งยังมีสภาพเป็นพื้นที่ลุ่มต่ำ ชาวบ้านในตำบลและอำเภอใกล้เคียงเมื่อได้ยินข่าวต่างก็กลัวว่าจะเดือดร้อนไปด้วยจึงพากันอพยพลี้ภัยเช่นที่เห็น

"ปีที่แล้วฟ้าฝนแล้งหนัก พืชผลเสียหาย ฤดูสารทปีนี้ฤดูสาหัสได้ เก็บเกี่ยวผลผลิตแล้วแท้ๆ กลับต้องมาเจอน้ำท่วมซ้ำเติมอีก สภาพความเป็นอยู่เช่นนี้ยังจะให้ผู้คนอยู่รอดได้อย่างไรกัน" ชาวบ้านพูดมาถึงจุดที่เข้าใจก็อดไม่ได้ที่จะปาดน้ำตา

รจนมองส่งเงาหลังของชาวบ้านที่พียงผู้เฒ่าจูงลูกหลานจากไปแล้ว เว่ยเซาก็ยืนเงียบอยู่ชั่วครู่

"นายท่าน ม้าพักเรียบร้อยแล้วพร้อมเดินทางแล้วขอรับ" เหลยเหยียน เดินขึ้นหน้ามากล่าว

เว่ยเซามองไปยังทิศทางของด่านจีวหลี่อีกครั้ง จดจ่ออยู่ชั่วครู่ ก็เอ่ยขึ้นเนิบๆ "เปลี่ยนเส้นทางเถอะ ตามเข้าไปพบเซวียไท่กันสักหน่อย"

วันต่อมากลุ่มของเสียวเฉียวก็ผ่านด่านจีวหลี่เข้าสู่อำเภอหลิงปี่ ในที่สุดก็มาถึงจุดหมายปลายทางของการเดินทางในครั้งนี้และได้พบปะกับต้าเฉียวซึ่งพรากจากกันเนิ่นนานเสียที สองพี่น้องได้พบหน้ากันแล้ว ขณะที่ดวงตาทั้งสองคู่สบประสาน ความรู้สึกนั้นคล้ายดังอยู่ห่างคนละชาติภพ

"พี่สาว!" เสียวเฉียวร้องเรียกคำหนึ่งก่อนจะเร่งฝีเท้าวิ่งตรงไปหา

มือทั้งสองข้างของสองพี่น้องกุมกระชับกันแน่นขณะที่พวกนางยังตื่นเต้นไม่คลาย

ต้าเฉียวขอบตาแดงระเรื่อ เรียกตอบว่า "น้องพี่" น้ำตาก็พร่างพรูลงมาอาบดวงหน้า

เสี่ยวเฉียวประคองนางนั่งลงแล้วเช็ดคราบน้ำตาบนดวงหน้าออกให้ หลังจากสองพี่น้องได้ถ่ายทอดความรู้สึกระหว่างที่พรากจากกันแล้ว อารมณ์ก็ค่อยๆ สงบลงตามลำดับ

เสี่ยวเฉียวพินิจญาติผู้พี่ เห็นบัดนี้ท้องของนางใหญ่อ้วนอ้าย รูปร่างก็อวบอิมกว่าแต่ก่อน แม้มือเท้าจะบวมจากการตั้งครรภ์จนเดินเหินเชื่องช้าอยู่บ้าง ทว่าสีหน้าไม่เลวทีเดียว เสี่ยวเฉียวปลอบปลื้มอยู่ในใจ เฟ่งพิศท้องอันกลมโตของนางอยู่พักใหญ่ก็ยังใจไม่อยู่ยื่นหน้าเข้าไปซุกใช้ยกมือขึ้นไปลูบคลำ ปากก็คุยกับหลานว่า "นำมาเยี่ยมเด็กดีแล้วนะ เด็กดีต้องไม่ดื้อไม่ซน อย่าได้ทำให้พี่สาวของน้าต้องเหนื่อยเสีย"

ต้าเฉียวหัวเราะขัน กอดน้องสาวไว้สักพักจึงค่อยยกมือขึ้นช่วยจับ จอนฉมปอยหนึ่งที่ปรกลงมาไปทัดหลังใบหูให้ จากนั้นเอ่ยกับนางว่า "น้องพี่ ภายหลังที่ข้าจากมากับพี่ชายของเจ้าถึงค่อยๆ คิดได้กระจ่าง วันนั้นที่เจ้าบอกว่าอยากจะทำแค้นให้เยียนโหวแทนข้า ที่แท้เป็นเพียงข้ออ้างที่เจ้าพูดเพื่อให้ข้าจากไปอย่างสบายใจเท่านั้น ข้าได้ใช้ชีวิตที่ดีแล้ว ทว่าเจ้ากลับต้องแต่งเข้าสู่สกุลเว่ยไปแทน หนึ่งปีมานี้ใจข้ากระสับกระส่ายอยู่เสมอ กระทั่งไม่นานก่อนหน้านี้อันนี้ได้รับความเป็นไปของเจ้าจากปากของคุณชายจง ข้าถึงค่อยเบาใจลงได้บ้าง หนึ่งปีมานี้ชีวิตของเจ้าคงไม่ง่ายเลยกระมัง"

เสี่ยวเฉียวคลี่ยิ้มอันสดใส "พี่สาว ท่านยังไม่รู้ว่าท่านย่าสกุลเว่ยผู้นั้น แสนประเสริฐและดีต่อข้ายิ่งนัก คราวนี้ที่ข้าได้ลงใต้กลับบ้านอย่างสะดวก ราบรื่นก็เป็นเพราะนางให้การดูแล"

"แล้วสามีของเจ้าเล่า เขาดีต่อเจ้าหรือไม่"

เห็น নয়น์ตาคุ่งามของต้าเฉียวพิศมองตนพร้อมความห่วงใยระคน รู้สึกผิดที่ฉาบอยู่บนดวงหน้า เสี่ยวเฉียวนิ่งอยู่ชั่วอึดใจก่อนที่ริมฝีปาก จะประชิดไปถึงข้างหูของญาติผู้พี่แล้วเอ่ยกระซิบ "เขาก็ดีต่อข้าเช่นกัน ข้าตอบเขา เขายังไม่โกรธข้าเลย"

ต้าเฉียวตะลึงงัน รอจนได้เห็นใบหน้าที่ทะเล้นของเสี่ยวเฉียวกำลัง ยิ้มระรื่นมองนางอยู่ นางถึงได้สติคืนมา หลุดหัวเราะอย่างกัลลั่มไม่อยู่ "เยียนโหวดีต่อเจ้า เจ้าเสียมารยาทเช่นนั้นได้อย่างไรกันนี้"

เสี่ยวเฉียวกล่าว "ก็เขาเป็นฝ่ายยั่วโทสะข้าก่อนเอง"

ต้าเฉียวส่ายหน้า "ถึงกระนั้นเจ้าก็ไม่อาจตบตีสามีนะ! เดิมทีข้ายัง กังวลอยู่เลยว่า..."

เสี่ยวเฉียวหัวเราะคิกคักก่อนจะตบหนาง "พี่สาว ท่านวางใจ เป็นใช้ได้ ตัวข้าย่อมจะมีชีวิตที่ดียิ่ง!"

ต้าเฉียวย่อมรู้ว่าเสี่ยวและเว่ยสองสกุลมีความแค้นของคนรุ่นก่อน ที่ยังไม่คลี่คลาย เมื่อก่อนตอนอยู่ที่เมืองตง นางก็เคยได้ยินเรื่องราว เกี่ยวกับเยียนโหวเว่ยเข้ามาบ้าง โดยเฉพาะวิธีที่เขาสั่งจัดการกับหลี่ชู่ นั้น ทำให้นางไม่แคล้วต้องสั่นสะท้านทั้งที่ไม่รู้สึกหนาว แม้ไม่เคยได้พบตัว แต่ในเมื่อเขาเป็นถึงผู้ครองแห่งดินแดน ท่าทางของเขาในจินตนาการ ของต้าเฉียวจึงควรจะน่าเกรงขามจนไม่อาจก้าวล่วง นางจึงนึกไม่ถึง

สักนิดว่าชีวิตส่วนตัวของเขาเมื่ออยู่ร่วมกับน้องสาวนางจะเป็นเช่นนี้ไปได้
นับแต่นางออกเรือนกับปี่จ้อ เขาก็เอาใจใส่นางในทุกเรื่อง และด้วยความที่นางเองก็มีอุปนิสัยอ่อนโยน จึงยากจะจินตนาการได้จริงๆ ว่าเหตุการณ์เช่นไรกันหนอที่เยียนโหวไปยั่วโทสะของน้องสาวนางจนถูกตบเข้าแต่ไม่คิดโกรธเคือง

ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม โดยทั่วไปหากบุรุษถูกภรรยาตบแล้วไม่โกรธเช่นนี้ ก็เห็นได้ชัดว่าต้องรักชอบภรรยาอย่างยิ่ง

เดิมที่ตำเคียวละอายแก่ใจมาตลอดที่ตนได้ครองคู่กับสามีที่พึงใจ ทว่ากลับทำให้น้องสาวต้องตกอยู่ในห้วงอันทุกข์ยาก

มาวันนี้เห็นทีว่าจะเป็นการจับคู่ที่ลงตัวยิ่ง น้องสาวกับเยียนโหวปรองดองกลมเกลียว รักใคร่แน่นแฟ้นไม่ธรรมดาเช่นกัน

ในที่สุดตำเคียวก็วางใจได้เต็มที่เสียที นางกุมมือเสื้อเยียวไว้พลางกล่าว "เจ้ามาคราวนี้ก็อยู่สักหลายวันหนอยเถิด รอไว้จะกลับไปเมื่อไรข้าจะให้พี่เขยเจ้าเป็นคนส่งเจ้ากลับอวี๋หยางด้วยตนเอง"

บริเวณโค้งรัยลี่ทางตะวันตกเฉียงเหนืออันเป็นจุดที่แม่น้ำไหวสุ่ยไหลมาบรรจบที่เมืองเซียวนั้น มีเขื่อนยาวสิบสี่ลี้นามว่าอันเล่ออยู่แห่งหนึ่ง ซึ่งสร้างไว้ตั้งแต่หลายสิบปีก่อนแล้ว

ยามนั้นราชสำนักฮั่นแมตกด้าทว่าพระราชอำนาจยังคงอยู่ เจ้าเมืองเซียวจึงเกณฑ์แรงงานราษฎรมาร่วมกันสร้างเขื่อนเป็นเวลาสามปีจนเสร็จสิ้น ทุกครั้งที่แม่น้ำไหวสุ่ยเอ่อท้นก็อาศัยเขื่อนแห่งนี้ป้องกันพื้นที่ปลายน้ำรวมเจ็ดสิบสองหมู่บ้านแปดอำเภอของเมืองเซียวเอาไว้ เพื่อระลึกรถึง

เจ้าเมืองท่านนั้น ราษฎรในพื้นที่จึงตั้งชื่อเขื่อนนี้ตามสมญานามของท่านว่า 'อันเล่อ'

เขื่อนอันเล่อผ่านการกัดเซาะจากแม่น้ำไหลสุมมาหลายสิบปีแล้ว บัดนี้แม่น้ำค่อยๆ ทรุศโถมไปตามกาลเวลาและอยู่ในสภาพขาดการซ่อมบำรุงจนส่งผลให้มีน้ำรั่วไหลบ้างประปรายเมื่อแม่น้ำไหลสุมเพิ่มระดับขึ้นกะทันหัน ทว่าสภาพโดยรวมของเขื่อนก็ยังคงต้านทานกระแสน้ำได้เช่นเดิม ด้วยพึ่งพาเขื่อนแห่งนี้เอง ความปลอดภัยของราษฎรในเมืองและพื้นที่ใกล้เคียงจึงล้วนได้รับการปกป้อง แต่ในวันนี้เขื่อนนามอันเล่อแห่งนี้กลับไม่สงบสุขเช่นกาลก่อนอีกแล้ว

เริ่มตั้งแต่เมื่อวานเป็นต้นมา ขณะที่ผู้ว่าการมณฑลสวีโจวเขยิบไท่แสรงล้อมเมืองต่อไปเพื่อสร้างความสับสนแก่หยางชิน อีกทางหนึ่งก็ลอบส่งเชาซีกับจางเปียวสองแม่ทัพใต้อาณัติของตนให้นำไพร่พลหนึ่งพันนายล้อมมาถึงที่นี่ โดยระหว่างทางยังกวาดต้อนแรงงานมาจำนวนมากเพื่อชุดทำลายแนวลาดหลังเขื่อน

แรงงานเหล่านี้ล้วนเป็นชาวบ้านในท้องที่ซึ่งถูกบังคับกวาดต้อนมาในใจต่างรู้ว่าหากเขื่อนถูกทำลาย แม่น้ำไหลสุมก็จะไหลเปลี่ยนทิศมาบ้านเรือนไร่นาที่อยู่ปลายน้ำจะหายหมดสิ้น และที่น่าพรั่นพรึงยิ่งกว่าคือหากชุดทำลายเขื่อนได้ยาวหนึ่งลี้ตามที่ถูกสั่งไว้เมื่อไร แม่น้ำไหลสุมก็จะไหลทะลักเข้ามาในฉับพลัน แรงงานที่มีเพียงสองขาเช่นพวกเขาไหนเลยจะหนีรอดจากการกลืนกินของกระแสน้ำอันเชี่ยวกรากไปได้ ด้วยเหตุนี้ตั้งแต่เมื่อวานพวกเขาจึงขอร้องอันนวยอนกันไม่หยุดปากว่าเชาซีกับจางเปียวมีหรือจะรับฟัง พวกที่ท้วงติงไม่ยอมทำตามคำสั่ง

ล้วนถูกสังหารในคาบเดียวแล้วโยนทิ้งลงแม่น้ำไหลส่ายไปจนสิ้น เหล่าแรงงานที่เหลือจึงได้แต่กลักรื้อฟื้นความเจ็บแค้นโดยไม่กล้าต่อต้านอีก ถูกบีบคั้นให้จำต้องจับเครื่องมือชุดเจาะชุดทำลายเชื่อมต่อไป แม้ว่าอากาศจะหนาวจัด แต่เมื่อถึงวันนี้เชื่อนซึ่งเดิมสมบุรณ์ดีก็ถูกชุดเจาะจนแนวลาดหลังเชื่อมเกิดร่องลึกยาวเหยียดต่อเนื่องกว่าหนึ่งลิแล้ว แม่น้ำไหลส่ายอาจทะลวงผ่านจุดเปราะบางนี้เข้ามาได้ทุกเมื่อ สถานการณ์กำลังคับขันถึงที่สุดแล้ว

บริเวณริมเขื่อนชุมนุมไปด้วยชาวบ้านจำนวนมากที่ได้ยินข่าวแล้วรีบรุดมาถึง ทุกคนต่างร่ำไห้พลาญคุกเข่าวอนขอความเมตตา ทว่าเฉาชีวิตกับจางเปียวยังคงทำทู่ทวนลม สั่งให้ทหารขับไล่พวกชาวบ้านไปพลาญเขียนตีพวกแรงงานที่ทยอยหยุดเครื่องมือไม่กล้าชุดลึกกว่านี้ไปพลาญ

ด้านล่างของเขื่อนอันเลื่องดังระงมไปด้วยเสียงคร่ำครวญเคล้าเสียงคำทอ เหตุการณ์ซึกุ่นวายขึ้นทุกทีแล้ว

ก่อนหน้านี้เชวียไท่มีบัญชาเด็ดขาดลงมาว่าจะเอาชีวิตเฉาชีวิตกับจางเปียวหากจัดการเรื่องชุดทำลายเชื่อมไม่สำเร็จ ดังนั้นไม่ว่าอย่างไรทั้งสองก็ต้องคุมคนชุดทำลายเชื่อมให้ได้ก่อนฟ้ามีวันนี้ ฝ่ายตนจะได้อาศัยสี่แห่งรัตติกาลลอบขึ้นที่สูงไปก่อน ยามนี้แลเห็นดวงตะวันค่อยๆ เคลื่อนไปสู่ทิศตะวันตกแล้ว ทว่าพวกแรงงานกลับเริ่มก่อความวุ่นวายเสียนี้ ทั้งพวกชาวบ้านละแวกใกล้เคียงก็มารวมตัวกันมากขึ้นทุกที เฉาชีวิตจึงกลัดกลุ้มรุ่มร้อนอยู่ในใจ ครันมองเห็นชายชราผมสียดอกเลาที่อยู่ใกล้เคียงทำงานซึกซ้างจึงเดินตรงไปเตะใส่หนึ่งเท้าจนชายชราตกลงไปบนพื้นแล้วเขียนซ้ำแรงๆ อีกหลายที

ฝายจางเปียวเห็นพวกแรงงานที่อยู่ใกล้ๆ ต่างหยุดมือมองมาด้วย
แววตาตื่นกลัว ใจก็คิดว่าการเชือดไก่ให้ลิงดูถึงจะเห็นผลมากที่สุด ดังนั้น
จึงชักดาบประจำกายออกมาแล้วเงื้อมแทงลงใส่ชายชราที่อยู่บนพื้นคนนั้น
ท่ามกลางเสียงร้องแตกตื่นของผู้คนทั้งหมด

ทว่าแขนเพียงจะแทงลงกลับถูกคนผู้หนึ่งหยุดไว้จากด้านหลังเสียก่อน

"ท่านแม่ทัพช่างมีอารมณ์น่ายำเกรงเสียจริง ถึงกับลงมืออำมหิตเช่นนี้
ต่อผู้เฒ่าคนหนึ่งที่เราซึ่งอาวุโสได้!" เหลยเหยียนกล่าว

จางเปียวไม่รู้จักรักเหลยเหยียน เมื่อหันขวับไปเห็นผู้ที่ขัดขวางตนไว้
แม้คนตรงหน้าจะสวมเพียงชุดลาลองทั่วไป ทว่ามองปราดเดียวก็รู้แล้วว่า
อีกฝ่ายเป็นคนในกองทัพ ทั้งที่กำลังแขนของตนก็นับว่าไม่เบา แต่เมื่อ
ถูกอีกฝ่ายหยุดไว้เช่นนี้ก็กลับไม่อาจแทงดาบลงไปได้อีก ภายใต้อายุดา
เพ่งมองของผู้คนมากมาย จางเปียวจึงทั้งอับอายทั้งมีโทสะตะโกนว่า
"เจ้าเป็นใครกัน ถึงกับบังอาจสอดมือมาทำลายงานใหญ่ของนายข้า
เชียวหรือ!"

เหลยเหยียนเอ่ยกลับหัวเราะ "ไว้เชิญศีรษะของเจ้าย้ายลงมาจาก
บ่าแล้วข้าค่อยบอกเจ้าแล้วกันว่าข้าเป็นใคร!"

จางเปียวโกรธอย่างมาก เขาทุ่มแรงอย่างเต็มที่จึงสลัดแขนหลุดจาก
พันธนาการได้ จากนั้นก็วัดดาบโรมันกับเหลยเหยียนในทันที พลทหาร
ที่อยู่ข้างเคียงต่างรีบล้อมเข้ามาหมายจะช่วยอีกแรง ทว่าคนทั้งสอง
รบพุ่งกันในระยะประชิด ไม่มีช่องให้ผู้อื่นสอดมือได้เลย พวกเขา
ทำได้เพียงให้กำลังใจจางเปียวอยู่ด้านข้างเท่านั้น

ไม่คาดว่าเพียงไม่กี่กระบวนท่าผ่านไปจางเปียวกลับแผดเสียงร้องลั่น

แขนข้างหนึ่งถึงกับถูกฟันขาดไปต่อหน้าต่อตาแล้ว

จางเปียวหลุดลงกับพื้น กุมแขนที่ถูกด้วนพลางร้องครวญคราง เจาซวี่ที่รีบรุดมาตามเสียงก็ตื่นตระหนกเป็นการใหญ่ รีบสั่งระดมทหาร ที่อยู่ข้างเคียงให้กระชั้นวงล้อมเข้ามา

เหลยเหยียนไม่ครั่นคร้ามแม้แต่น้อย เผยป้ายประจำสกุลเว่ย สีเหลืองทองอร่ามที่อยู่ในมือพร้อมตะโกนก้องกังวานไป "ข้าคือเหลยเหยียน บิรवारเยียนโหวสกุลเว่ยแห่งโยวโจว! วันนี้ท่านโหวนายข้านำทหาร ผ่านทางมาที่นี่ ได้ยินว่าเซวียไท่ไร้คุณธรรม เพียงเพื่อจะช่วงชิงพื้นที่เล็กๆ ถึงกับไม่ยั้งดีความปลอดภัยของพีป่าน้ำอาอันบ่ไม่ถ้วนในเจ็ดสิบสอง หมู่บ้านแปดอำเภอที่อยู่ปลายแม่น้ำไหวสุ่ยนี้ คิดจะทำลายเขื่อนชักน้ำเข้าท่วมเมือง! ประพฤติโหดชั่วชัတ်ต่อครรลองฟ้าเช่นนี้ไหนเลยจะนั่งดูเฉย ไม่แยแสได้ พีป่าน้ำอาทั้งหลายอย่าได้หวาดกลัว ทุกเรื่องล้วนมีนายข้า อยู่ทั้งคน!"

คนทั้งหมดตกตะลึงอย่างที่สุด หันหน้ามองไปบนยอดเนินที่อยู่ ไม่ไกลนักก็เห็นชายหนุ่มผู้หนึ่งยืนสง่าอยู่ตรงนั้น มือของเขาว่างกุดอยู่ บนกระเป๋ ใบหน้าเคร่งขรึมน่าเกรงขาม มีทหารพกดาบสิบกว่านายยืนเป็น ระเบียบอยู่ด้านหลัง ยามนั้นกระแสดมหมอบแรงจากด้านหน้าพัดพา ชายเสื้อของเขาให้ปลิวไสว ยิ่งขับเน้นให้รูปกายของชายหนุ่มแลดู สูงตระหง่านยิ่งใหญ่มากลิ่นอายเฉกเช่นผู้เป็นใหญ่แห่งใต้หล้าสายตา ตรงมาสบผู้คน

สกุลเว่ยแห่งโยวโจวไม่เพียงต่อต้านการรุกรานของชนเผ่าชยงหนู มาทุกชั่วคน มาถึงรุ่นนี้เยียนโหวเว่ยเข้ายังผนวกกลืนมณฑลจี๋โจว

ควมรรมมณฑลปึงโจว จนฉนีกแดนเหนือเป็นปึกแผ่นในที่สุด สองปีมานี้ จึงมีชื่อเสียงบารมีเป็นที่รู้จักของผู้คนไปทั่วหล้าแล้ว

เมื่อครั้งปีก่อนเซวียไท่จับมือกับเงินเสียงร่วมมือกันเพื่อบุกตีมณฑลเหยียนโจว ไม่คิดว่ากลับถูกเว่ยเซ่าสอดมือเข้ามาทำลาย ไม่เพียงแต่ข้อตกลงเป็นมิตรกันจะถูกฉีกกระชาก กระทั่งมณฑลสวี่โจวถิ่นเดิมยังหวุดหวิดจะถูกหยางซิ่นฉกเอาไปได้ เซวียและเว่ยสองสกุลจึงผูกค้ำกันนับแต่นั้นแล้ว เพียงแต่ที่ผ่านมาฝ่ายหนึ่งอยู่แดนเหนือ อีกฝ่ายอยู่แดนใต้ ยังไม่ได้ปะทะกันซึ่งหน้าก็เท่านั้น

เฉาซวี่ไฉ่ยินขาวเมื่อไม่กี่วันนี้เองว่าทัพใหญ่ของเว่ยเซ่าเพิ่งจะคว่ำชัยในศึกที่เมืองซ่งตั้งได้ไม่นาน ไหนเลยจะคาดคิดว่าหัวเวลานี้ อีกฝ่ายจะมาปรากฏตัวที่นี้ด้วยตนเองได้ ชื่อเสียงบารมีของเว่ยเซ่ากระเดื่องเลื่องลือไปทั่วทั้งสี่สมุทร มิหนำซ้ำเหลยเหยียนยังบอกว่าเขานำทหารมาด้วย ในใจเฉาซวี่จึงบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึง ลอบคิดว่าตนมีกำลังพลเพียงพันเดียว หากสู้รบกันขึ้นจริง เกรงว่าจะไม่ใช่คู่ต่อสู้ของอีกฝ่ายสักนิด มิสู้รบถอนกำลังเสียก่อน นำข่าวที่เว่ยเซ่าลอบยกทัพลงใต้กลับไปแจ้งต่อผู้เป็นนายโดยเร็วจะดีกว่า

เฉาซวี่คิดเสร็จก็ก้าวถอยหลังไปช้าๆ จวบจนถอยห่างไปหลายจั้ง จึงพลิกกายขึ้นหลังม้า ควมตะปึงไปยังทิศทางของเมืองเสียวในทันที

สีหน้าของเว่ยเซ่านิ่งขมิ้นเย็นชาขณะยืนแขนไปปรับคันศรขนาดใหญ่ว่า ทหารคนสนิทส่งมาให้ เขาพาดลูกธนูแล้วนำสายเล็งตรงไปยังเงาหลังบนอาสาทที่ควบไกลออกไปทุกขณะ เสียงผิงดังขึ้นเมื่อเขาปล่อยลูกธนูผลจากสาย ลูกธนูหนึ่งดอกที่ถูกยิงส่งออกไปด้วยความเร็วประหนึ่ง

จะไล่กวาดสายฟ้าไล่ล่าสายลมนั้นเสียปลีกเข้าสู่ใจกลางหลังของเฉาซีวี่
ในพริบตา

เฉาซีวี่หัวคะมำร่วงตึงจากหลังม้าตกพื้นถึงแก่ความตายทันที

"ข้าคือเว่ยเซ่าแห่งโยวโจว บัดนี้ได้นำทัพใหญ่มาถึงที่นี่แล้ว! เซวียไท่
ไรซึ่งคุณธรรม ทุกคนมีสิทธิ์จะเด็ดชีพมันทั้งสิ้น! พวกเจ้าทหารฝ่ายเซวียไท่
จงวางอาวุธเสีย แล้วข้าจะเว้นโทษตายให้!" เว่ยเซ่าเก็บคันศร สูดหายใจ
เข้าลึกๆ แล้วเปล่งเสียงท้าลมอย่างขัดถ้อยขัดคำ

ทหารฝ่ายเซวียไท่มีผู้ใดบ้างไม่รู้จักนามของเว่ยเซ่าแห่งแดนเหนือ
ต่างก็ตื่นตระหนกที่เห็นเขาปรากฏกายขึ้นที่นี่พร้อมบารมีอันน่าเกรงขาม
และพลังอำนาจที่สยบขวัญผู้คน พวกเขาถึงกับไม่มีใครหาญกล้าเดิน
ประชิดเข้าไปสักคนเดียว เพียงชั่วเวลาสั้นๆ เท่านั้นจึงเปี้ยวกับเฉาซีวี่
ก็เจ็บหนึ่งตายหนึ่ง พอขาดแม่ทัพ ใจทหารก็ไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแล้ว
ประกอบกับพวกเขาเหล่านี้มีจำนวนมากที่ตอนแรกถูกบังคับจับกุมมาเป็น
ทหาร มิใช่พวกชั่วช้าสามานย์ไปเสียทุกคน เมื่อถูกเสียงอันก้องกังวาน
ของเว่ยเซ่าปลุกเรียกสติ แต่ละคนจึงหวาดผวาทิ้งอาวุธลงพื้น พวกกัน
หันหลังหนีเตลิดไปคนละทิศละทาง พริบตาบนเขื่อนก็เหลือแต่พวก
แรงงานกับพวกชาวบ้านที่มาชุมนุมกันมากขึ้นทุกที ไม่รู้ว่าเป็นใครที่
เริ่มคุกเข่าลงก่อนกระทั่งพาให้คนทั้งหมดคุกเข่าต่อเว่ยเซ่าตามๆ กัน
ทั้งหมดให้ร้องก้องด้วยสำนึกในบุญคุณอันยิ่งใหญ่ของท่านโหว ผู้ที่ร่ำให้
น้ำหูน้าตานองหน้ามีมากจนนับไม่ถ้วน

เว่ยเซ่าก้าวลงจากแท่นหิน บอกให้ราษฎรเร่งมือกันนำก้อนดินที่ขุด
ออกมาอัดกลับลงไปเพื่อเสริมความมั่นคงของเขื่อนไม่ให้เกิดอันตรายได้

เมื่อคนทั้งหมดถูกเตือนสติก็พร้อมใจกันลงมือโดยมีช่างปูนที่รู้มาถึงนานแล้วเป็นผู้นำ ทว่าตอนนี้เองกลับมีแรงงานหลายคนวิ่งหน้าตีขึ้นมาแจ้งว่าแนวลาดหลังเขื่อนตรงช่วงต้นมีน้ำทะลักออกมาแรงอย่างยิ่ง คาดว่าคงเพราะบริเวณนั้นถูกขุดลึกจนเกินไป

ราษฎรที่อาศัยอยู่สองฝั่งแม่น้ำไหลส่ายต่างรู้ว่าเมื่อใดที่แนวลาดหลังเขื่อนมีน้ำทะลักออกมาก็แสดงว่าผนังเขื่อนส่วนที่อยู่ใต้น้ำเกิดรูรั่วขึ้นแล้ว หากไม่รีบค้นรูรั่วให้พบแล้วทำการอุดให้ทันท่วงที พลังน้ำก็จะส่งผลให้รูรั่วขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ และเป็นไปได้สูงที่เขื่อนจะทรุดตัวจนถึงขั้นแตกพัง ซึ่งอันตรายเป็นอย่างยิ่ง

เหล่าราษฎรต่างหน้าถอดสีรีบวิ่งไปดูโดยไม่รอช้า เห็นแนวลาดหลังเขื่อนมีน้ำโคลนสีเหลืองพุ่งทะลักออกมาไม่ขาดสายจริงเสียด้วย ไม่ช้ามวนน้ำก็รวมตัวกันดุจลำธารสายหนึ่ง คนทั้งหมดต่างร้อนใจป็นขึ้นไปบนเขื่อนหมายจะเสาะหารูรั่ว ทว่าผืนน้ำไพศาลเช่นนี้ไหนเลยจะเสาะพบกระแสน้ำที่หมุ่นวนอยู่ข้างใต้ในเวลาอันสั้นได้เล่า

ในจำนวนผู้ติดตามของเว่ยเซ้า มีชาวเมืองฉู่แห่งแดนใต้อยู่ผู้หนึ่งที่สันตติทางน้ำนามว่าเฉินเซ้า เมื่อเขาเห็นเหตุการณ์เช่นนี้จึงเป็นฝ่ายก้าวออกมาอาสาในที่ "ท่านโหว ให้คนผูกเชือกเส้นหนึ่งไว้ที่เอวของข้าน้อย แล้วหย่อนข้าน้อยลงน้ำไปเสาะหารูรั่วก็ได้ขอรับ"

นอกจากกระแสน้ำที่เชี่ยวกรากทิ่มแทงกระดูกแล้ว หากผนังเขื่อนส่วนที่อยู่ใต้น้ำมีรูรั่วยังจะเกิดแรงดูดมหาศาลอีกด้วย การหย่อนคนลงไปเช่นนี้ ต่อให้ผูกเชือกไว้ที่ตัว แต่ถ้าหากถูกกระแสน้ำดูดเข้าสู่น้ำวนก็อันตรายอย่างมากอยู่ดี

ขณะที่เว่ยเซ่าลังเลใจอยู่นั้น ล้อมเสียงซราภาพเสียงหนึ่งก็เอ่ยขึ้นที่ด้านหลัง "ข้ามืออยู่วิธีการหนึ่ง ท่านโหวไม่จำเป็นต้องส่งคนลงไปเสี่ยงอันตรายหรอก!"

เว่ยเซ่าหันหลังไปมองก็พบว่าผู้เอ่ยวาจา คือชายซราที่แต่งกายในชุดผ้าป่านเช่นคนพเนจร บนบ่าแบกถุงยาอยู่ใบหนึ่ง เรือนผมแม้ขาวโพลนทว่าสีหน้าแดงสดใส เคราขาวพลั่วลลอมขณะเดินก้าวยาวตรงมาทางเขา เมื่อเดินเข้ามาใกล้เห็นเว่ยเซ่ากำลังมองตนอยู่ ชายซราก็เพียงแค่ผงกศีรษะให้เล็กน้อย ก่อนจะรีบสั่งการให้ผู้คนไปนำผืนเสื่อ กับผ้าม่านเนื้อหนามาโดยเร็ว หลังจากมัดด้านบนของม่านเสื่อด้วยเชือก และถ่วงชายด้านล่างด้วยของหนักแล้วจึงให้หย่อนลงในน้ำแนบไปกับแนวลาดหลังเขื่อน จากนั้นก็ค่อยๆ เลื่อนม่านเสื่อไปตามแนวลาดนั้น

ขณะเลื่อนม่านเสื่อไปช้าๆ ตามที่ชายซราบอก ชาวบ้านพลันรู้สึกว่ามีบริเวณหนึ่งถูกดูดตึงไว้จนลากดึงต่อไปได้ยากลำบากยิ่ง ต่อเมื่อสังเกตเห็นว่ากระแสน้ำที่ไหลบ่าออกจากแนวลาดหลังเขื่อนเบาลงตามไปด้วย ทุกคนจึงพากันประสานเสียงให้ร้องยินดีในทันที พวกเขารู้ว่าในที่สุดก็พบรูรั่วแล้ว

ทันทีที่หารูรั่วพบ ช่างปูนก็รีบนำคนไปอุดซ่อมแซม รอจนอุดรูรั่วเสร็จสิ้น น้ำที่ทะลักออกจากแนวลาดหลังเขื่อนก็ค่อยๆ ไหลระบายไปจนหมด ผู้คนที่เหลือต่างเดินหน้าอุดก่อนดินคืนกลับที่เดิมกันต่อก่อนหน้านั้นที่ถูกบังคับให้ขุดดิน แต่ละคนก็ล้วนสนใจด้วยความจำยอม ทว่ายามนี้กลับแย่งกันไปทำหน้าที่ กลัวแต่จะรั้งท้ายผู้อื่นหนึ่งก้าว

รอจนเหตุคับขันถูกจัดการไปหมดแล้ว เว่ยเซ่าจึงทอดมองไกลไปยัง

ทิศทางของด่านจีวหลี่ ขณะลี้เลใจอยู่ก็เห็นชายชราชุดป่านผู้นั้นเดิน
ก้าวยาวมาหาตน

สายลมแรงหอบเคราะห์าของชายชราให้พัดพลิว แผ่ชานกลืนอาย
เนกเช่นเขียนผู้บำเพ็ญพรตอยู่หลายส่วน

"ข้าขอค่านับท่านโหว" ชายชราหยุดยืนที่ด้านหน้าเว่ยเซ่าแล้ว
ประสานมือกล่าว

ด้วยเห็นว่าชายชราผู้นี้ดูแล้วไม่ธรรมดา แผงซึ่งบุคลิกของยอดคน
ผู้เร้นกายสันโดษ เว่ยเซ่าจึงไม่กล้าทะนงตน แสดงคารวะต่ออีกฝ่าย
ด้วยพิธีการของผู้เยาว์ก่อนกล่าวว่า "ไม่ทราบที่ท่านผู้เฒ่ามาจากที่ใด และ
กำลังจะมุ่งหน้าไปไหนใดหรือ เมื่อครูล้วนอาศัยท่านผู้เฒ่าโดยแท้
ถึงสามารถจัดการภัยพิบัติจากเขื่อนแตกลงได้ ข้าเลื่อมใสยิ่งนัก"

ชายชราชุดป่านมองเว่ยเซ่าด้วยสองตาที่เปล่งประกายเจิดจ้าขณะ
เอ่ยปณิธี "ข้าพอจะรู้วิชาแพทย์เล็กน้อย ด้วยเห็นว่าผู้คนในใต้หล้า
โดยมากล้วนตกทุกข์ได้ยาก ข้าจึงออกท่องไปทั่วแดน ถือเสียว่าช่วยเหลือ
ผู้คนตามวาทนา หลายวันก่อนข้าสังเกตปรากฏการณ์ดวงดาวยามราตรี
พบว่าสี่สัตว์เทพกับสามเขตกำแพง* เรียงตัวพร้อมหน้าอยู่เหนือผืนฟ้า
บริเวณนี้ ดาวจักรพรรดิในเขตจื่อเว่ยหยวนอยู่กึ่งกลางโดยมีดาวในเขต
ไท่เว่ยหยวนและเทียนชื้อหยวนขนานปกป้องอยู่ แสงดาวเจิดจรัสสว่างไสว
ยิ่ง ข้าเห็นว่าเป็นปรากฏการณ์อัศจรรย์จึงสืบเสาะตามมา ประจวบกับ

* ชาวจีนโบราณแบ่งดวงดาวบนท้องฟ้าออกเป็นเขตต่างๆ โดยเขตที่มีสถานะสำคัญที่สุดก็คือสี่สัตว์เทพ
กับสามเขตกำแพง สี่สัตว์เทพประกอบด้วย 28 กลุ่มดาว ได้แก่ มังกรเขียวคือเจ็ดกลุ่มดาวทิศตะวันออก
พยัคฆ์ขาวคือเจ็ดกลุ่มดาวทิศตะวันตก หงส์ขาวคือเจ็ดกลุ่มดาวทิศใต้ และเต่าดำคือเจ็ดกลุ่มดาวทิศเหนือ
ส่วนสามเขตกำแพง ได้แก่ จื่อเว่ยหยวน ไท่เว่ยหยวน และเทียนชื้อหยวน มักบ่งชี้ถึงเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้อง
กับฮ่องเต้ วังหลวง รวมถึงขุนนางบริวาร

ได้ยืนยันว่าเชื่อนั่นแล้วเกิดเหตุผิดปกติจึงตามมาดู ไม่คาดว่าได้พบกับท่านโหวทนี่ และได้เห็นจริงกับตาตนเองว่าท่านโหวทไม่เพียงมีฝีมือเชิงยุทธ์และสติปัญญาเท่านั้น ในใจยังมีเมตตาธรรมอีกด้วย อาณาประชาราษฎร์ทั่วหล้านับแต่บัดนี้จะได้มีความหวังกันแล้ว"

ขณะที่ทั้งสองสนทนากัน ชาวบ้านก็ค่อยๆ รุมล้อมเข้ามาเงี่ยหูฟัง แม้วาจาของชายชราฟังแล้วจะเข้าใจก็มีไซ้ ไม่เข้าใจก็มีเชิง ทว่ารอจนได้ยินคำว่า 'ดาวจักรพรรดิ' แต่ละคนก็ดูเหมือนจะเข้าใจกระจ่างในทันที ต่างอดไม่ได้ที่จะมองเว่ยเซ้าด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มความเคารพยกย่อง ก่อนจะยืหน้ากระชับกระชับกัน

เว่ยเซ้าผู้นี้แท้จริงมีอุปนิสัยดูร้ายๆ พื้นฐานจิตใจขาดความกรุณาถึงขั้นมีความแค้นเพียงเล็กน้อยก็ต้องชำระให้จงได้ หาไม่เมื่อครั้งยังเป็นเด็กหนุ่มคงไม่ได้รับสมญานามว่าจอมอหังการน้อยหรอก

ยามนี้แผ่นดินไร้อำนาจแต่ที่แท้จริง คนทั่วหล้าย่อมจะเข้าร่วมช่วงชิงเว่ยเซ้าเองก็ไม่ยกเว้น ในเมื่อเขาได้นั่งอยู่ในตำแหน่งนี้แล้วก็ย่อมจะมีจิตใจทะเยอทะยาน การครองความเป็นใหญ่รวมถึงใช้กำลังทหารช่วงชิงได้เหล่านี้คือความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ที่เขาหลงใหลมาตลอด

แต่ในขณะเดียวกันหลายปีที่ผ่านมาเขาก็ได้สละฮินหมั่นเตือนสติอยู่เสมอ และยังมีกองขุนนางคอยอยู่ด้านข้างโน้มหน้าตักเตือนอีกแรง ประกอบกับวัยที่เติบโตใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ เมื่อตระเวนไปทั่วจนพบเห็นความเป็นอยู่อันยากแค้นของราษฎรมากเข้า เขาซึ่งนั่งอยู่ในตำแหน่งสูงนี้จึงเริ่มมองความทุกข์ยากของราษฎรเป็นเช่นหน้าที่ และเก็บเอามาใส่ใจมากขึ้นทีละน้อย

วันนี้เหตุที่เขาเปลี่ยนเส้นทางกะทันหัน ประการแรกเพราะตั้งใจจะทำคุณแก่หยางซิ่น ประการที่สองเพราะถูกสภาพอันน่าเวทนาของชาวบ้านที่พบเจอระหว่างทางทำให้สะทกสะท้านใจจริงๆ โดยไม่แน่ว่าจะมาพบกับชายชราผู้มีความรู้สูงส่งเช่นนี้ที่นี้ได้

เว่ยเซ้าย่อมจะพึงเข้าใจความนัยในวาจาของชายชราจึงอดไม่ได้ที่จะตะลึงไปเล็กน้อย

เมื่อชายชราผู้นั้นพูดจบก็ทำความเคารพต่อเว่ยเซ้าอย่างสูงด้วยการหมอบกราบ จากนั้นจึงลุกขึ้นหมุนกายเดินก้าวยาวจากไปเฉกเช่นขามา

เว่ยเซ้ามองเงาหลังของอีกฝ่ายแล้วเอ่ยถามอย่างอดไม่ได้ "ขอถามท่านผู้เฒ่า นามอันสูงส่งของท่านเรียกขานว่าอย่างไร"

"ข้ามีศิษย์ที่สั่งสอนเพียงสามเดือนอยู่คนหนึ่ง บัดนี้รับข้ออยู่ได้ปกครองของท่านโหวนเอง หวังว่าท่านโหวนจะไม่ทำให้ข้าผิดหวัง หากวันหน้าสร้างประโยชน์สุขแก่ราษฎรเช่นที่ข้าได้พบเห็นในวันนี้ ก็จะเป็นโชคดีใหญ่หลวงของได้หล้า!" ชายชราไม่ได้หันหลังกลับมา เสียงเอ่ยตอบลอยละล่องมาตามแรงลม แขนกว้างของชุดผ้าป่านสะบัดพลั่ว ไม่ช้าเงาร่างของเขาก็หายลับไปท่ามกลางทุ่งกว้างริมฝั่งแม่น้ำไหวสุ่ย

จวบจนชายชราชุดป่านจากไปไกลแล้ว เว่ยเซ้าจึงนึกขึ้นได้ว่าชายชราผู้นั้นน่าจะเป็น 'ไป่สือ' ผู้สืบทอดของสำนักโม่จยารุ่นปัจจุบันที่กงซุนหยางเคยเอ่ยกับเขาขณะพบกันโดยบังเอิญบนหอด่านไถในคืนหนึ่ง เมื่อครั้งยังอยู่ที่เมืองซินตู

เว่ยเซ้าตกตะลึงอยู่บ้าง นึกไม่ถึงว่าจะได้พบไป่สืออย่างไม่คาดฝันที่นี้ ทว่าหลังจากอารมณ์ตกตะลึงผ่านพ้นไปแล้ว ถ้อยคำที่ไป่สือ

พูดก่อนจะจากไปนั้น แท้จริงเขาไม่ได้เก็บมาใส่ใจสักเท่าไร คำทำนาย
ชะตาดาวจักรพรรดิหรือคำกล่าวเรื่องฟ้าลิขิต เขาล้วนไม่เคยเชื่อถือ
มาก่อน

ตั้งแต่ชั่วขณะที่เขาในวัยสิบสองได้เห็นบิดากับพี่ชายพลีชีพ
ในสนามรบกับตา สิ่งที่เขาเชื่อถือก็คือ...มีแต่ตนเองแข็งแกร่งเท่านั้น
ถึงจะปกป้องตนเองได้ มีแต่อำนาจบาตรใหญ่เท่านั้นถึงจะทำให้ผู้อื่น
ก้มศีรษะยอมเป็นข้ารับใช้ได้ สิ่งอื่นที่เหลือล้วนเป็นเพียงภาพมายา
เชกเช่นบุปผาในคันท้องหรือจันทร์หาในวารีก็เท่านั้น อีกทั้งนับแต่อดีต
จวบจนปัจจุบัน โดยมากก็ล้วนอ้างลิขิตสวรรค์มาสร้างบารมีให้ตนเอง
เพื่อซื้อใจคนทั้งล้น แต่ได้กลายเป็นฮ่องเต้ผู้สูงศักดิ์ทั้งหมดเสียเมื่อไรเล่า

ทว่าในเมื่อจุดมุ่งหมายของเขาอยู่ที่ได้ห้ำ และสถานการณ์ของใต้ห้ำ
ก็เป็นเช่นทุกวันนี้แล้ว เขาก็ไม่มีเจตนาที่จะเก็บซ่อนความทะเยอทะยาน
เอาไว้โดยนั่งครองตำแหน่งผู้ปกครองแห่งแดนเหนือแล้วแสวงทำตน
เป็นขุนนางผู้ภักดีของราชวงศ์อันต่อหน้าผู้คนอีกต่อไป

เว่ยเซ้าเย็นใจลอยอยู่ที่เดิม ครู่หนึ่งถึงค่อยหมุนกายขึ้นม้าจากไป

ราษฎรที่อยู่เบื้องหลังเห็นเขาจะไปแล้วจึงพากันไล่ตามไปด้วย
ความอาวรณ จวบจนไม่อาจไล่ตามได้ทันอีก พวกเขาจึงคุกเข่าลงกับพื้น
แล้วกราบโน้มส่งอยู่เบื้องหลังของเขา

เมื่อกลับขึ้นสู่ถนนหลวง เว่ยเซ้าก็ให้อาชาวมุ่งหน้าต่อไปยังทิศทาง
ของด่านจิวหลี่ ทว่าการเปลี่ยนเส้นทางเช่นนี้ย่อมต้องเสียเวลาในการ
อ้อมไปกลับ อย่างเร็วที่สุดก็จะรุดถึงด่านจิวหลี่ได้ก็ต่อพรุ่งนี้ คาดว่า

เสี่ยวเฉียวคงผ่านเข้าสู่อำเภอหลังปี๊ไปก่อนหน้านี้แล้ว

เหลยเหยียนกับเหล่าผู้ติดตามเห็นนายของตนได้ใจราษฎรท้องถิ่นมาโดยมิได้ตั้งใจ แม้อำนาจจะยังแผ่ลงมาไม่ถึงลุ่มน้ำไหวสุ่ย ทว่านับจากนี้ชื่อเสียงบารมีในแถบนี้ย่อมเพิ่มขึ้นมหาศาล ในใจพวกเหลยเหยียนจึงไม่มีใครไม่ยินดีปรีดา

ผิดกับในใจของเว่ยเซ้าที่รื้อนร่นกระวนกระวายอยู่บ้าง ระหว่างทางจึงไม่หยุดพักใดๆ ทั้งสิ้น เพียงรุ่งเช้าของวันถัดมาก็ย้อนกลับมาถึงถนนสายเดิมแล้ว

ขณะเดินทางผ่านละแวกเมืองเซียวไป พลันเห็นแต่ไกลว่าบนถนนหลวงฝั่งตรงข้ามมีกองทัพหน่วยหนึ่งมุ่งหน้ามาพร้อมกับธงทิวที่คลี่สะบัดและฝุ่นดินที่ฟุ้งตลบ ครั้นเคลื่อนใกล้เข้ามาอีกเล็กน้อยจึงแยกออกว่าตรงกึ่งกลางของฝั่งตรงที่ปลิวไสวท่าลมอยู่นั้นเขียนอักษรขนาดเท่าไต่ว่า 'หยาง' เมื่อรู้อย่างนั้นคือไพร่พลของหยางชิน เว่ยเซ้าจึงควม้ามุ่งตรงไปเบื้องหน้าทันที

ขณะเคลื่อนพลมาบนถนนหลวง หยางชินซึ่งนำทัพอยู่หน้าทหารก็เห็นแต่ไกลเช่นกันว่าฝั่งตรงข้ามมีบุรุษบนหลังม้าสิบกว่าคนมุ่งหน้าตรงมาโดยไม่หลบเสียงทัพใหญ่ ซึ่งผิดปกติยิ่งนัก หยางชินแคลงใจว่าอาจมีเล่ห์กล เพื่อความไม่ประมาทจึงบัญชาให้ทัพใหญ่ที่อยู่เบื้องหลังตนหยุดฝีเท้าแล้วคอยสังเกตการณ์ก่อน

รอนอีกฝ่ายใกล้เข้ามาแล้วจึงเห็นว่าชายหนุ่มที่นำหน้ากลุ่มมีสีหน้าท่าทางเปี่ยมบารมีน่าเกรงขาม ขณะล็งเล็งกำลังจะสอบถามอีกฝ่ายกลับได้ยินคนผู้หนึ่งที่อยู่เบื้องหลังของชายหนุ่มผู้นั้นตะโกนขึ้นก่อน

ด้วยสຸ່ມเสียงอันก้องกังวาน "ท่านคือหยางชินผู้ว่าการมณฑลหยางโจว ใช่หรือไม่ ข้าคือเหลยเหยียนแม่ทัพในปกครองของเยียนโหวแห่งโยวโจว และนายของข้าก็อยู่ที่นี้ด้วย!"

ก่อนหน้านี้แม้หยางชินร่วมมือกับเว่ยเซ้าตีตลบหลังเซวียไท่จน ตั้งตัวไม่ติด ทว่าก็ยังไม่เคยได้พบหน้าเว่ยเซ้าแห่งแดนเหนือกับตามาก่อน เพียงได้ยินได้ฟังมาว่าอีกฝ่ายเป็นคนหนุ่มวัยเพียงยี่สิบเศษและมีรูปโฉม โดดเด่นเหนือใคร ครั้นเพ่งดวงตามองไปเห็นชายหนุ่มผู้นั้นทอดสายตาทักที่ตมที่ตนพร้อมผงกศีระชะทักทายเป็นบิพหน้าทีเป็อนยั่ม หยางชินจึง ไม่อาจกดข่มความยินดีเอาไว้ได้ พลิกกายลงจากม้า สวาทำเร็วรีดึน ขึ้นหน้าไปต้อนรับโดยไม่รั้งรอ

เว่ยเซ้าเองก็ลงจากม้ามาเช่นกัน ภายหลังทั้งสองกล่าวคารวะ ซึ่งกันและกันแล้ว หยางชินก็เอ่ยคำสรรเสริญเยินยอว่าตนได้ยินชื่อเสียงของเยียนโหวมาช้านาน ได้พบปะครั้งนี้ช่างเป็นเกียรติและเป็นความโชคดียิ่งนัก

เว่ยเซ้าสอบถาม "ข้าส่งคนนำสารไปให้ท่านผู้ว่าการตั้งแต่เมื่อวาน แล้ว ท่านได้รับหรือไม่ ข้าศึกที่ล้อมเมืองเซียวคลีคลายลงแล้วกระมัง"

หยางชินเอ่ยตอบ "เมื่อวานข้าได้รับข่าวสารจากท่านโหวถึงเพิ่งจะตื่น จากห้วงฝัน ที่แท้เซวียไท่ถึงกับล้อมเมืองเซียวไปหมายจะชักนำมาจากห้อมเมือง เคะระหัดทีได้ท่านโหวเดินทางไปขัดขวางไว้ก่อน ยิ่งได้รู้ว่า ท่านโหวนำทัพมาด้วยตนเองประหนึ่งสวรรค์เบี่ยงบนเกือหนุ่นเช่นนี้แล้ว มีหรือที่ข้าจะยั้งเฉยรอความตายต่อไป ยามนั้นข้ารวมพลฝ่าออกจากเมืองมาทันที ทัพเซวียไท่ถูกข้าสังหารจนแตกพ่ายยับเยิน ถอยร่นกลับไป

ทางอำเภอหลังปี่แล้ว ข้าระลึกลงถึงท่านโหวจึงมุ่งหน้ามาต้อนรับโดยเฉพาะ ไม่ทราบวาทัพพะใหญ่ของท่านโหวอยู่ที่ใด และลงได้มาครานี้ด้วยจุดประสงค์อันใดกัน" เขาพูดจบก็ทอดตามองไปยังเบื้องหลังของเว่ยเซา

เว่ยเซาแยมยิ้มน้อยๆ "ไม่ขอปิดบังท่านผู้ว่าการ ข้าลงได้มาครานี้ด้วยเรื่องส่วนตัวเท่านั้น จึงมิได้นำทัพมาแต่อย่างใด อีกทั้งที่นี้ก็อยู่ในเขตปกครองของท่าน หากข้านำทัพมามีเท่ากับล่วงเกินท่านหรือหรือ"

หยางชินตะลึงงัน ครั้งนี้เขาถูกเขวียไท่ล้อมกักอยู่ในเมืองเซียวจนไม่อาจทะลวงฝ่าออกไปได้ ทว่าในช่วงเวลานั้นเขวียไท่ก็ไม่อาจบุกเข้ามาได้เช่นเดียวกัน สองฝ่ายจึงคุมเชิงตรึงกำลังกันมาหลายวันแล้ว

เมื่อวานเขวียไท่ยังคงสั่งการให้ทหารแสวงปักธงทิวและชุดหลุมดินสำหรับวางหม้อประกอบอาหารไว้รอบรัศมีหลายลี้่นอกเมืองเช่นเดิม เพื่อตอบตาทายางชิน ขณะที่ฝ่ายหยางชินมิได้นึกสงสัยแม้แต่น้อย ในยามนั้นก็มีเกาทัณฑ์หุ้มสารฉบับหนึ่งยิงขึ้นมาบนกำแพงเมือง พลทหารจึงนำไปมอบให้หยางชิน นี่ถึงกับเป็นสารที่เว่ยเซาเขียนมาด้วยตนเอง ท้ายข้อความประทับด้วยตรามังกรเดียวกับสารที่เคยติดต่อกันคราก่อน หยางชินถึงได้รู้ว่าเกิดเรื่องใหญ่ขึ้น เช่นที่เขาบอกเล่าต่อเว่ยเซาเมื่อครูนี เขารู้แล้วว่าหากตนยังไม่ทะลุฝ่าวงล้อมออกไป กระทั่งเขื่อนอันเลอถูกทำลายลงไปจริงๆ ทั้งเมืองย่อมยากที่จะรอดพ้นคราวเคราะห์ไปได้ ประกอบกับรู้ว่ามืทัพพะใหญ่ของเว่ยเซามาเป็นกองหนุนแล้ว ขวัญกำลังใจจึงยิ่งฮึกเหิมเพิ่มขึ้นมา รีบเรียกประชุมแม่ทัพนายกองแล้วให้ประกาศข่าวนี้ออกไปโดยไม่รอช้า

เหล่าทหารเมื่อรู้ข่าวต่างตกตะลึงไปตามๆ กัน แต่ละคนก่นด่า

ด้วยโทษว่าเชรียไท่อำมหิตชั่วช้า ก่อนจะพากันอาสาออกรบ หยางซิ่น จึงจួយังหะขณะที่ฝ่ายเชรียไท่ซูดหลุมดินเพื่อวางหม้อประกอบอาหาร เปิดประตูเมืองนำทัพฝ่าออกไปฆ่าสังหาร ฝ่ายเชรียไท่มิได้เตรียมการ ป้องกันสักนิด กองทัพที่ย่อยอ่อนความระวังจึงถูกเข่นฆ่าชนิดตั้งตัวไม่ติด ต้องสູ່พลางถอยพลาง สุดท้ายเห็นว่าด้านทานไม่อยู่แล้ว เชรียไท่จึงจำใจ ละทิ้งเมืองเซียว นำทหารที่แตกพ่ายเตลิดหนีไปทางอำเภอลิงปี้ตั้งแต่เมื่อคืน

ฝ่ายหยางซิ่นเมื่อคลี่คลายวงล้อมที่เมืองเซียวสำเร็จก็นึกถึงเว่ยเซ้า รีบรุดม่งหน้ามาต้อนรับโดยไม่รีรอ สองฝ่ายจึงมาพบกันกลางทางที่นี้ อย่างไม่คาดฝัน

หยางซิ่นลอบตกตะลึงอยู่ในใจขณะที่สายต่ายังคงพิศมองเว่ยเซ้าอยู่ เดิมทีหยางซิ่นนึกว่าเว่ยเซ้านำทัพลงใต้มาจริงๆ ถึงได้ยื่นมือไป แทรกแซงเรื่องของเชรียไท่ ไม่คาดคิดว่าข้างกายเขาจะมีกำลังพลเพียง สิบกว่านายนี้เท่านั้น อาศัยคนน้อยนิดแค่นี้หีบมือก็สามารถคลายวงล้อม ให้ตนได้แล้ว

หยางซิ่นพลันคิดในใจ...เว่ยเซ้าแม้อายุยังน้อยทว่าเป็นถึงผู้ปกครอง แห่งแดนเหนือซึ่งมีชื่อเสียงอันเลื่องลือไปทั่วแผ่นดิน มีแนวโน้มอย่างมาก ที่จะได้ครองใต้หล้าในภายภาคหน้า เหตุการณ์ในครั้งนี้ทั้งกำลังใจ และกลยุทธ์ของเขาล้วนเป็นสิ่งที่ชั่วชีวิตของตนน้อยนักจะได้พบพาน กลุ่มอำนาจในใต้หล้ายามนี้แม้มีมากมาย ทว่ากลุ่มที่ดูเข้าทีพอจะ ชวงชิงใต้หล้ากับเขาได้นั้นมีน้อยแสนน้อย ตนแม้ครอบครองมณฑล หยางโจวอยู่ แต่ไม่ว่าด้านขุมกำลังหรือชื่อเสียงบารมีล้วนแต่ห่างชั้น

ไม่อาจเทียบเทียมกับเว่ยเซ้าได้ หากวันหน้าต้องปะทะกันแล้วถูกบดขยี้ ก็มีผู้ฉวยโอกาสนี้สานไมตรีด้วยการขอสวามิภักดิ์ ช่วยเขาสำเร็จการใหญ่ในวันข้างหน้าเสียเลย ต่อไปหากเขาได้ขึ้นแทนที่ราชวงศ์ฮั่นจริง ตนก็จะไม่พลาดความชอบในฐานะผู้ร่วมสนับสนุน เช่นนี้ย่อมจะเหนือกว่าเป็นปรปักษ์กับเขาเป็นไหนๆ

ครั้นตัดสินใจได้เด็ดขาด หยางชินก็ค้อมกายกล่าวด้วยสีหน้าอันเคารพนบ "ท่านโหวไม่เพียงอาจหาญเหนือสามัญ สติปัญญายังล้ำเลิศยิ่งกว่าผู้ใด ครั้นนี้หากมิใช่ท่านโหวให้การช่วยเหลือ ข้าต้องหลงกลแผนชั่วของเซวียไท่เป็นแน่แท้ บุญคุณและคุณธรรมอันใหญ่หลวงนี้ ข้าหยางชินจะจดจำไว้ในใจ นับแต่นี้หากท่านโหวมีสิ่งใดจะใช้สอยขอได้โปรดบัญชามาได้เต็มที่ หยางชินอยู่ที่นี้จะน้อมรอต่านโหวลงได้ มาวางแผนการใหญ่ร่วมกัน!"

มีหรือที่เว่ยเซ้าจะฟังความนัยในวาทะของหยางชินไม่ออก เขาจึงตอบรับในทันที "หากได้ครองลาภยศแล้ว จะต้องร่วมแบ่งปันกับท่านแน่นอน!"

หยางชินปีติยินดีเป็นล้นพ้น ครั้นเห็นว่าม้าของพวกเว่ยเซ้าดูเหมือนจะวิ่งหือมายังไม่หายเหนื่อยจึงรีบสั่งคนให้นำม้ามาเปลี่ยน อีกทั้งจูงม้าพาหนะของตนมามอบให้เว่ยเซ้ากับมือแล้วเอ่ยว่า "อาชาตัวนี้แม้มีกล้าวอดอ้างว่าเดินทางได้วันละพันลี้ ทว่าก็เป็นยอดอาชาที่คัดสรรมาจากหนึ่งในพัน ในเมื่อท่านโหวรอนแรมมาจากแดนไกลย่อมต้องมีธุระสำคัญอื่น หากไม่รังเกียจ ข้าขอมอบอาชาตัวนี้ให้ท่านโหวไปใช้ผลัดเปลี่ยน"

เว่ยเซ้ารับม้ามา เนื่องจากในใจมีแต่ห่วงหาเสียวเดียว สนทนา

ต่ออีกเพียงสองประโยคจึงกล่าวอำลาเพื่อออกเดินทางต่อ

หยางชินที่ตามมาส่งเอ่ยขึ้นเมื่อถูกคิดได้ "ท่านโหวจะไปอำเภอลิงปักกระมัง ที่นั่นอยู่ในเขตแดนของเซวียไท่ ทว่าครึ่งปีมานี้กลับมีผู้เปี่ยมสามารถปรากฏตัวขึ้นที่นั่น เขาล้อมพื้นที่ตั้งตนเป็นใหญ่ มีราษฎรไปพึ่งพาสวามิภักดิ์จำนวนมาก บัดนี้น่าจะมีกำลังคนราวห้าหมื่นคนแล้ว กระทั่งเซวียไท่ยังไม่อาจทำอันใดเขาได้ เล่ากันว่าคนผู้นี้มีนัยน์ตาสีมรกต มาแต่กำเนิด เดิมเป็นเพียงพรานป่าในภูเขา ทว่ายามนี้กลับผงาดขึ้นมาอย่างรวดเร็วจนมิอาจดูเบา ตามรายงานจากม้าเร็วของหน่วยสอดแนมเมื่อเช้านี้แจ้งว่าเซวียไท่พ่ายศึกหนีไปยังอำเภอลิงปักแล้วรวบรวมไพร่พลเตรียมจะไปปราบบุรุษนัยน์ตาสีมรกตผู้นั้นต่อ เห็นทีไม่แคล้วต้องรบพุ่งกัน สับสนวนวายุ หากท่านโหวผ่านไปที่นั่นต้องระวังป้องกันให้มากนะขอรับ"

เว่ยเซ่าเพิ่งเคยได้ยินนาม 'บุรุษนัยน์ตาสีมรกต' เป็นครั้งแรก ในเมื่ออีกฝ่ายเป็นเพียงผู้นำทัพคนเร่ร่อนที่ยึดพื้นที่ตั้งตนเป็นใหญ่เท่านั้น เว่ยเซ่าจึงมิได้เก็บมาใส่ใจสักนิด จนได้ยินว่าอำเภอลิงปักกำลังจะโกลาหลหนัก ทว่าเสี่ยวเฉียวกลับไปอยู่ที่นั่นเสียได้ ในหัวใจถึงได้ร่อนนระวนกระวายเป็นเท่าตัว เขาริบเอ่ยขอบคุณหยางชินแล้วกล่าวอำลาขึ้นม้าควบจากไปทันใด

ระหว่างทางเขาไม่ได้หยุดพักอีกเลย ก่อนฟ้ามืดของวันนั้นก็ผ่านด่านจิวหลี่ตรงเข้าสู่อำเภอลิงปักไปในรวดเร็ว

เสี่ยวเฉียวมาพำนักที่อำเภอลิงปักได้สองวันแล้ว สองคนพี่น้องใกล้ชิดกันเพียงใดย่อมไม่ต้องเอ่ยถึง ทางด้านปี้จื๋อยิ่งยกย่องให้เกียรติ

เสี่ยวเฉียวในทุกด้าน ไม่เพียงเข้าป่าไปด้วยตนเองเพื่อสรวลหาของป่า ที่สดใหม่มาให้นางได้กินอิม เมื่อคืนยังเป็นฝ่ายแยกไปนอนอีกห้อง ตามลำพังเพื่อให้พวกนางสองพี่น้องได้ร่วมเตียงสนทนากันยามราตรี

พรึบตาเดียวช่วงกลางวันของวันนี้ก็ผ่านพ้นไปอีกวัน ฟ้ามืดลง อีกคราแล้ว

เมื่อคืนเป็นคืนแรก เสี่ยวเฉียวจึงไม่มัวเกรงอกเกรงใจปี่จื้อ นอนกอด พี่สาวของตนตลอดราตรี ทั้งอดอดอันทันทุกซบอยู่ในอ้อมอกอันนิ่มนวลนั้น รวากับได้ยอนคืนสู่วันวานเมื่อครั้งยังไม่ออกเรือน ทั้งสองสนทนาสรวลเส ไร้ซึ่งความกลัดกลุ้มโดยสิ้นเชิง ทั้งเบิกบานสำราญใจมิรู้หาย

ทว่าคำคืบนี้ต่อให้หน้าหน้าของเสี่ยวเฉียวจะหงายสักเพียงใด นางก็ไม่ควรที่จะเอาแต่ใจตัวไปนอนร่วมกับต้าเฉียวเป็นคืนที่สองอีก ด้วยเหตุนี้ พอตกค่ำ หลังสนทนากับผู้เป็นพี่สาวไปไม่กี่ประโยคนางจึงบอกว่าตนเอง เพลียแล้ว ขอกลับห้องไปพักผ่อนก่อน

แต่ต้าเฉียวไหนเลยจะยอมปล่อยให้นางไป ยุคมือของน้องสาวไว้ พลังเอ่ย "ไม่เป็นไรหรอก ข้าตกลงกับพี่เขยเจ้าเรียบร้อยแล้ว คืนนี้ ยังให้เจ้ามานอนเป็นเพื่อนข้าเช่นเดิม"

เสี่ยวเฉียวยิ้มแป้น "ไม่ดีหรอก! หากข้ายังให้พี่สาวนอนเป็นเพื่อนอีก แม้ปากพี่เขยจะไม่พูด แต่ในใจต้องคิดแค้นว่าน้องสาวคนนี้ช่างไม่รู้จักความ เอาเสียเลย คราวหน้าจะไม่ไปรับนางมาอีกแล้ว!"

ต้าเฉียวถูกนางพูดเย้าจนดวงหน้าร้อนระอา รีบชี้แจงทันที "พี่เขยเจ้าไม่มีทางคิดเช่นนั้นแน่ หมู่นี้เขาเองก็งานยุ่งยิ่งนัก มักพูดเสมอว่า ไม่อาจอยู่เป็นเพื่อนข้าตลอดเวลาเช่นกาลก่อน ยากนักที่เจ้าจะมาเยือน

เขาจึงมุ่งหวังให้เจ้าอยู่เป็นเพื่อนข้ามากหน่อยเสียด้วยซ้ำ หนนี้เจ้าต้องพักอยู่สักหลายๆ วันเล่า"

เสียวเฉียวกุมมืออีกฝ่ายแล้วเอ่ยพร้อมยิ้มละไม "พี่สาว เมื่อครู่ข้าพูดล้อเล่นเท่านั้น! ข้ารู้ว่าพี่เขยเป็นคนใจกว้าง เพียงแต่มีเหตุผลเสียเมื่อไรที่คำมีดคนเป็นน้องสาวก็ยิ่งจะยึดครองพี่สาวที่ออกเรือนแล้วให้นอนเป็นเพื่อนตนอีก พักที่นี่ต่อสักวันสองวันข้าเองก็สมควรที่จะออกเดินทางกลับแล้วเช่นกัน"

นี่เพียงจะกี่วันเท่านั้น! ต้าเฉียวไม่อาจหักใจให้เสียวเฉียวจากไปเช่นนั้นเลยจริงๆ แต่ในใจนางก็รู้ดีว่าน้องสาวเป็นหญิงที่มีสามีแล้วเช่นกัน จากเรือนมาอยู่ข้างนอกย่อมไม่พึงรั้งอยู่นาน สมควรจะเร่งกลับโดยเร็วด้วยเหตุนี้นางจึงเปลี่ยนมาเกาะกุมมือน้องสาวไว้โดยไม่พูดเหนียวรั้งอีก

ตอนนี้เองเสียงฝีเท้าพลันดังขึ้นที่นอกประตู

ป้าจ้อมาแล้ว

เมื่อเปรียบกับกาลก่อน ป้าจ้อในยามนี้ราวถอดรูปแปลงโฉมก็ไม่ปาน แววตาของเขาลุ่มลึก ฝีก้าวหนักแน่นมั่นคง ทั้งที่กิริยาไม่วางโตแม้แต่น้อย ทว่ากลับแฝงซึ่งบุคลิกอันผ่าเผยเช่นผู้มีชาติตระกูลใหญ่

เสียวเฉียวคลิย้มทักทายเขา

ป้าจ้อก็เอ่ยเรียกนางว่านายหญิงด้วยใบหน้าที่เปื้อนยิ้ม

เขาเรียกขานนางด้วยคำเรียกนี้มาตลอด เสียวเฉียวเคยบอกเขาแล้วว่าไม่ต้อง ทว่าเขาไม่ยอมเปลี่ยน นางจึงได้แต่รำมือ

ต้าเฉียวเห็นผู้เป็นสามีกลับมาแล้วจึงเดินขึ้นหน้าไปเอ่ยอย่างไม่อาจตัดใจ "เมื่อครู่ข้าปรารถนาจะรั้งน้องสาวให้อยู่ต่อสักหลายๆ วัน แต่กลับ

ไม่อาจร้างนางไว้ได้แล้ว"

ปี่จ้อยี่ดกุ่มแขนของภรรยาไว้แล้วกระซิบพลบโยนหลายประโยค จากนั้นจึงชำเลื่องมอเงี้ยวเฉียวเฉียวด้วยสีหน้าท่าทางที่ดูเหมือนลังเลและกระอักกระอัก

เฉียวเฉียวจับสีหน้านั้นได้จึงสอบถามทันที "พี่เขยมีเรื่องใดไซ้หรือไม่"

ต้าเฉียวพิศมอสงสามีของตนเช่นกัน

ปี่จ้อลังเลเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยตอบซ้ำๆ "ที่เข้ามา...เพราะอยากจะเตรียมการส่งนายหญิงไปจากที่นี่โดยเร็วที่สุด"

ต้าเฉียวตะลึงงูบ เกาะแขนผู้เป็นสามีแล้วแหงนหน้าซักถาม "เกิดเรื่องใดขึ้นหรือ"

ปี่จ้อพลบโยนต้าเฉียวอีกครา ประคองนางนั่งลงก่อนจึงค่อยเอ่ยตอบ "ไม่มีเรื่องใหญ่โตอันใดหรอก เจ้ากับนายหญิงไม่ต้องตื่นตระหนก เพียงแต่เมื่อครูข้าได้รับข่าวจากหน่วยสอดแนมว่าเซวียไท่บุกตีเมืองเซียวไม่สำเร็จจนพ่ายแพ้ล่าถอย แต่ไพร่พลที่ยกกลับมาดูเหมือนกำลังมุ่งหน้ามาทางนี้ ข้าหวั่นใจว่าเขาคงคิดจะถือโอกาสที่ผ่านหลังปีแะมาโจมตีซ้ำอีกครั้ง ข้ามีแผนรับมือแล้ว แต่ด้วยคำหนึ่งถึงฐานะอันสูงส่งของนายหญิง หากยามนี้เปิดศึกขึ้นแล้วเกิดเหตุพลาดพลั้งอันใดขึ้นมา ข้าจะไม่อาจให้คำชี้แจงต่อเยียนไห่ได้ ดังนั้นหลังจากไคร่ครวญโดยละเอียดแล้วจึงคิดว่าควรฉวยจังหวะก่อนที่เซวียไท่จะมาถึงส่งนายหญิงจากไปก่อนจะเหมาะสมที่สุด"

หนึ่งปีมานี้ต้าเฉียวค่อยๆ เริ่มคุ้นชินกับการรบราฆ่าฟันเยี่ยงนี้แล้วเช่นกัน สำหรับผู้เป็นสามีนางยิ่งเชื่อมั่นในตัวเขาจากใจจริง รู้สึกว่า

ขอเพียงมีเขาอยู่ ไม่ว่าเรื่องใดนางก็ไม่หวาดหวั่นพรันพริ้งทั้งสิ้น เมื่อฟังเขาพูดจบ ต้าเฉียวจึงทำเพียงมองน้องสาวด้วยสีหน้าอาวรณ ทว่ามีได้เอ่ยคัดค้านแต่อย่างใด ด้วยรู้แกล้งใจดีว่านี่คือวิธีที่เหมาะสมที่สุดแล้วจริงๆ

เสี่ยวเฉียวยอมเข้าใจกระจ่างว่าที่ปี่จื้อคิดอ่านเช่นนี้ล้วนทำเพื่อความปลอดภัยของนางทั้งสิ้น ดังนั้นนางจึงตอบรับทันทีโดยไม่อิดเอื้อน "ข้าจะทำตามที่พี่เขยเตรียมการ เดิมทีข้าเองก็คิดจะออกเดินทางขึ้นเหนือในวันสองวันนี้แล้วเช่นกัน"

ปี่จื้อเพ่งมองนางพลางกล่าว "ขอบคุณนายหญิงยิ่งนักที่เข้าใจ เข้าตรูพรุ่งนี้ข้าจะใช้เส้นทางลัดส่งท่านออกจากหลังปี่ด้วยตนเอง"

เสี่ยวเฉียวกล่าวขอบคุณเขาแล้วเอ่ยปณิธาน "ข้ามีถ้อยคำจะบอกพี่เขยอยู่พอดี ก่อนหน้านี้ยังไม่ทันได้พูดเลย คราวก่อนที่เซวียไท่บุกตีเหยียนโจว พี่เขยเคยช่วยชีวิตน้องชายข้าที่นอกเมืองจี้เหยียนเอาไว้ ข้าซาบซึ้งใจยิ่งนัก เดิมทีหากยังไม่ได้รับความเห็นชอบจากพี่เขย ข้าก็ไม่ควรพูดเรื่องของท่านออกไป แต่ด้วยความซาบซึ้งใจเป็นเหตุ หลายวันก่อนข้าจึงยังใจไม่อยู่บอกกล่าวต่อบิดาไปแล้ว บิดาข้าเองก็จดจำเรื่องในวันนั้นอยู่ในใจเสมอมา ภายหลังยังคงเสียใจไม่หายที่เสาะหาท่านไม่พบ เมื่อได้รู้เรื่องนี้จึงตื่นเต้นยินดียิ่ง ฝากให้ข้ามาถ่ายทอดคำพูดด้วยว่าบิดาข้าจะจดจำบุญคุณของท่านไม่ลืมเลือน ความข้องเกี่ยวระหว่างท่านกับสกุลเฉียวแต่เก่าก่อนก็ให้ลบล้างไปนับแต่นี้ ต่อไปพี่เขยคือผู้มีอิสระเป็นของตนเองแล้ว บิดาข้ายังบอกอีกว่าหากมีโอกาส หวังว่าวันหน้าจะได้พบกันอีกเพื่อกล่าวคำขอบคุณต่อหน้า"

ปี่จื้อกับต้าเฉียวสบประสาธน์ส่ายตากัน นัยน์ตาของทั้งสองล้วน

ฉายแวบปลื้มปิติ

แม้ทั้งสองจะเป็นสามีภรรยากันแล้ว แต่อย่างไรก็เป็นการแต่งงานที่พวกเขาตกลงกันเอง ต้าเจียวซึ่งตกอยู่ในสภาพมีบ้านทว่าไม่อาจกลับไป จึงไม่แคล้วเสียใจมาตลอด ยามนี้แม้ยังมิได้รับการเห็นชอบจากเจียวเวียผู้เป็นบิดา ทว่าเจียวผิงในฐานะผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิดอดอกรปากเช่นนั้นก็เท่ากับให้การยอมรับพวกตนแล้ว

ปี้จื่อกล่าว "ขอบคุณนายหญิงยิ่งนัก! ปี้จื่อไร้สิ่งใดจะตอบแทน ยังคงมีเพียงคำมั่นประโยคเดิมนั้นที่ข้าเคยให้ไว้แก่นายหญิงตั้งแต่มื่อแรก...วันหน้าหากมีสิ่งใดใช้สอย โปรดบัญชามาได้เต็มที่ วาจาในวันนั้นข้ามิกล้าลืมเลือนเป็นอันขาด!"

คืนนั้นเสี่ยวเจียวไม่ยอมนอนร่วมเตียงกับต้าเจียวอีก นางตรงออกจากห้องไปด้วยตนเอง ปล่อยให้ปี้จื่อกับต้าเจียวอยู่ด้วยกันตามลำพัง

สองสามีภรรยาประสานสายตากันหนึ่งหน ปี้จื่อก็เดินขึ้นหน้าไปคุ้มภรรยามาถึงข้างเตียงแล้วบรรจงวางส่งนางลงไปอย่างเบามือ เขากิ่งนั่งกึ่งเอนอยู่เคียงกายนาง กล่าวพลางได้ฝ่ามือแผ่วเบาไปบนหน้าท้องที่ยิ่งนูนสูงเมื่อนางเอนร่างลง "วันนี้เจ้าตัวน้อยเตะเจ้าอีกหรือไม่"

ต้าเจียวหนุนชบอยู่บนปาดันฝั่งฝ่ายของผู้เป็นสามี ดวงหน้าประดับรอยยิ้มอันเปี่ยมสุข "ตอนเช้าเจ้าตัวน้อยกระดุกกระดิกไปมาอยู่ในท้องของข้าอีกแล้ว ปลุกข้าตื่นแต่เช้าเจียว"

ปี้จื่อก้มศีรษะลงประทับหนึ่งจุมพิตบนหน้าผากนางก่อนเอ่ยเสียงนุ่มนวล "ลำบากเจ้าแล้ว รอให้เจ้าตัวน้อยคลอดออกมาก่อน หากว่า

เป็นเด็กชาย ข้าจะตีกันเขาเอง ใครใช้ให้เขาเตะเจ้ากันเล่า"

ต้าเฉียวหัวเราะคิกคักพลางให้เขาเอนนอนลงพร้อมกับตน นางคว่ำกุ่มฝ่ามือใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยไต้ที่หนาและแข็งนั้นมาแนบบนแก้มที่อ่อนนุ่มของตนแล้วคลอเคลียไปมา จากนั้นจึงกล่าวขึ้นว่า "เมื่อคืนน้องสาวเอ๋ยชมท่านให้ข้าฟัง นางบอกว่าท่านน่าเลื่อมใสยิ่งนัก ข้าเองก็รู้สึกที่ท่านที่เป็นเช่นนั้น เพียงแต่ข้ายังคิดไม่ออกเสียที่ว่าความสามารถในการบรรพชาบวชศึกของท่านเรียนรู้มาจากที่ใดกันเน"

นัยน์ตาสีมรกตของปี่จื่อส่วงวูบวาบเมื่อสบกับสายตาใคร่รู้และเปี่ยมด้วยความเทิดทูนของภรรยา เขาขบคิดเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยตอบ "ข้าเองก็ไม่รู้เช่นกัน อาจเป็นพรสวรรค์ก็เป็นได้ ข้าจำได้ว่าเมื่อครั้งยังเด็กมีอยู่หนหนึ่งข้าบังเอิญได้เห็นท่านอาของเจ้าน้าพาทหารส่วนตัวมาฝึกซ้อมที่สนามฝึกม้า ท่านอาเจ้าน้าย่าเกรงประหนึ่งเทพแห่งสงคราม เสียงคำรามของเหล่าทหารที่ตั้งสะเทือนฟ้าลั่นสะท้านมาถึงตัวข้าในชั่วขณะนั้นด้วย ข้าบอกตนเองในใจทันทีว่าเมื่อเติบโตใหญ่ข้าจะต้องเป็นบุคคลเช่นท่านอาของเจ้าให้จงได้ ตั้งแต่นั้นข้าจึงเริ่มใช้ม้าในสนามมาฝึกทหาร จินตนาการว่าข้าคือแม่ทัพของพวกมัน ส่วนพวกมันก็คือทหารของข้า ข้ามีทหารในมือมากมายเพียงนี้ หากเผชิญหน้ากับข้าศึก ข้าควรจะมีบัญชาการอย่างไร..."

ขณะบอกเล่าพลันเห็นสายตาของต้าเฉียวเพ่งมองมาอย่างจดจ่อ เขาจึงอายจนหน้าแดงเรื่ออย่างไม่อาจควบคุม วาจาจึงหยุดชะงักเปลี่ยนมาถามว่า "ทำให้เจ้านึกขึ้นแล้วกระมัง"

ต้าเฉียวสั่นศีรษะ "ข้ายังอยากฟังอีก ท่านเล่าต่อสิ"

เว่ยเซาอนุญาตให้นางตนหนีเขาได้ยามขุนเคื่อง
อนุญาตให้นางขึ้นปั้งโกรธเคื่องเขาได้ โดยที่เขางะเค้นหลังดินหนีไป
แต่เขากลับไม่อนุญาตให้นางตัดต่อ ‘สกุลเฉียว’ ที่งอยากให้นางตัดขาดจากสกุลเดิม

แม้ความรักจะพลิบกันในจิตใจเว่ยเซาเพียงใด
เงาความแค้นอันลึกส่ำในอดีตของเว่ยเซากล้วยยังไม่เลือนหาย
ยามที่เอ่ยถึงเรื่องนี้ขึ้นมา ‘สงครามเย็น’ ระหว่างทั้งสองจะบังเกิดขึ้นเสมอ
ขณะที่ ‘ผู้ปากพิศมณเร่ร้อน’ ที่เสียเฉียวเรียกเป็นพี่เขยเริ่มมีชื่อเสียงในบริเวณนั้น
สำหรับเว่ยเซากล้วยมองเป็นศัตรูที่จำต้องกำจัด
กระนั้นเขาก็ได้แต่บ่นบ่นการรบอย่างลับๆ ใ้คนไปจัดการ โดยปิดบังไม่ให้เสียเฉียวระแคะกาย

เขาหวังใจว่าถ้าหากหมานหลานของเขาทราบเรื่องนี้เข้า ตนเองคงต้องสูญเสียบางไปแน่
และวันใดที่นางทอดทิ้งเขาไป เขาก็แหล่ทิ้งไปดลุมสกุลเฉียวไปให้ห่อสิ่รอดเลยสักคนเดียว!

JAMSAL CUSTOMER CARE
ดูแน็กอ่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4800
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านอุ่นหัวใจ

กดลองอ่าน

ผกกกว่ารัก

ISBN 978-616-06-3132-2

9 786160 631322

ราคา 489 บาท